som frelste Sjæle tale kan i Himlen
om Jordelivets svundne Lidelser,
foruden Vrede og foruden Skam.
Hun havde elsket, som paa sine Knæ,
saa dybt, saa inderligt, som andre beder;
først tænkte ej hun paa, om han var glad,
der gjorde hendes Liv saa fuldt af Glæde.
„Naar Solen lyser over os, hvor kan vi
da tvivle paa, at Solen selv er lys.
Saaledes tog jeg det fra først for givet,
jeg burde allerførst søgt Vished om;
jeg følte det, før Lady Waldemar talte."

Lady Waldemar kom ofte til hende, talte mildt og smukt, men vakte hver Gang mere Tvivl og Uro. Tilsidst beslutter Marian, forpint og fortvivlet som hun er, at give Romney hans Ord tilbage og rejse bort. Lady Waldemar lover hende Hjælp og anbefaler hende til en af sine fordums Piger, der vil rejse til Australien; men denne, et samvittighedsløst Uhyre, fører hende om Bord paa et Skib, der gaar til Frankrig, og overgiver hende i slette Menneskers Hænder. —

„Saa, det er nok; jeg ser, at De forstaar mig.
Vi Stakler tør jo ej fortælle alt,
hvad vi har maattet lide, det forarger
ærbare, lykkelige Mennesker.
Saa lad det være nok, men hør min Ed:
jeg sværger med min Haand paa Barnets Hoved,
at ingen Mands Forførelse, men Vold
har været Skyld i min Elendighed."

Hun fortæller videre, at hun efter en Nats Forløb flygtede bort fra det Sted, hvorhen hun, bedøvet af en Sovedrik, var bleven bragt, at hun længe vandrede forvildet, halv vanvittig omkring, kom nogenlunde til sig selv og tog en Tjeneste, men forlod den, da hun skulde være Moder. Nu ernærer hun sig selv og Barnet som Syerske.

„Og hvad er bedre end at sy og sy
den hele Dag og tit den halve Nat
for ham, for ham! — Nu lever jeg for ham,
han lever, og *nu* ved jeg ogsaa, at
Gud lever, trods hvad der kan ske paa Jorden."